

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
URED ZASTUPNIKA REPUBLIKE HRVATSKE
PRED EUROPSKIM SUDOM ZA LJUDSKA PRAVA
Zagreb, 21. ožujka 2019.

Analiza presude

Zahirović protiv Hrvatske
br. zahtjeva 58592/11

povreda čl. 6. stavka 1. i 3. (c) Konvencije – pravo na pošteno suđenje

- 1. Nedostavljanje okrivljeniku očitovanja višeg državnog odvjetništva o osnovanosti žalbe predstavlja povredu načela jednakosti stranaka u postupku i prava na kontradiktorni postupak.**
- 2. Domaći sud je imao dužnost osigurati nazočnost okrivljenika na žalbenoj sjednici vijeća ako je to okrivljenik tražio.**

Europski sud za ljudska prava (dalje: Europski sud) donio je 25. travnja 2013. presudu u predmetu *Zahirović protiv Hrvatske* kojom je utvrdio povredu prava na pošteno suđenje iz čl. 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje: Konvencija).

Podnositelj je presudom Županijskog suda u Zagrebu osuđen za tri kaznena djela protiv života i tijela te mu je izrečena jedinstvena kazna zatvora u trajanju od 6 godina. Povodom žalbe Županijskog državnog odvjetništva u Zagrebu Vrhovni sud RH je preinačio presudu i podnositelja osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 8 godina.

Europski sud je utvrdio povredu prava na pošteno suđenje, i to prava na jednakost stranaka u postupku i prava na kontradiktorni postupak jer Vrhovni sud nije podnositelju na znanje i eventualno očitovanje dostavio pisano mišljenje višeg državnog odvjetništva, točnije Državnog odvjetništva Republike Hrvatske o žalbi koje je sadržavalo analizu činjeničnih i pravnih pitanja bitnih za odlučivanje. Vrhovni sud je prihvatio argumente iz tog podneska kada je donio presudu kojom je podnositelju zahtjeva povisio kaznu zatvora. Iako Vrhovni sud prema tada važećem Zakonu o kaznenom postupku na to bio nije obvezan, Europski sud je naglasio da je Vrhovni sud morao osigurati da se podnositelju dostavi na očitovanje podnesak državnog odvjetništva. Naime, sukladno praksi Europskog suda, pravo na kontradiktorni kazneni postupak znači da i optužba i obrana moraju dobiti priliku saznati za očitovanja i dokaze koje je dostavila i predložila druga strana i dati primjedbe na njih, neovisno o njihovom sadržaju jer je obrana ta koja treba ocijeniti zaslužuje li neki podnesak reakciju.

Europski sud je utvrdio povredu prava na pošteno suđenje i zbog toga što podnositelj nije imao mogućnost sudjelovati na javnoj sjednici povodom žalbe na kojoj je Vrhovni sud ispitivao činjenična i pravna pitanja i preinačio odluku o kazni. Cijeneći činjenicu da je Vrhovni sud bio nadležan za preispitivanje predmeta i u odnosu na činjenice i na pravo, posebice s obzirom na

važnost za podnositelja zahtjeva pitanja o kojima je raspravljao, Europski sud je zaključio da je podnositelj zahtjeva trebao moći „sam se osobno braniti“ kako to zahtijeva članak 6. stavak 3. (c) Konvencije.

Dodatno, u navedenom predmetu Europski sud j proglasio nedopuštenim prigovor podnositelja da nije imao pošteno suđenje u smislu nepristranosti suđenja zato što predsjednik raspravnog vijeća koje je donijelo prvostupanjsku presudu prethodno odlučivao o pritvoru podnositelja. Naime, podnositelj tijekom postupka pred domaćim sudovima nikada nije tražio izuzeće predsjednika raspravnog vijeća niti je tijekom rasprave prigovorio sastavu raspravnog vijeća.

Europski sud je podnositelju dosudio iznos od 1.500 EUR na ime nematerijalne štete zbog povrede Konvencije, a na ime troškova postupka iznos od 3.073 EUR.

Presuda je postala konačna 25. travnja 2013.

Ovu analizu izradio je Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Analiza ne predstavlja službeni dokument Europskog suda za ljudska prava te nije obvezujuća za taj Sud.

© 2018. *Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskom sudom za ljudska prava*